

Pohádková JIRINA ANDRLÍKOVÁ

Když jsme přijeli na předvánoční návštěvu k lidové řezbářce a malířce paní Jiřině Andrlíkové, zrovna v zahradě u domu rozmísťovala další postavičky ke svému betlému. Letní spánek v krabicích pro ně skončil a až do 6. ledna budou dojímat a dělat radost velkým i malým. Z blízka i zdáli.

Úplná pohádková zahrada je to! V hezky upravené a udržované vesnici Příchovice u Přeštic. S řezbářstvím Jiřina Andrlíková začala někdy v roce devětaosmdesátém, devadesátém. Od té doby se její vánoční království rozšiřuje. A nedaleko od jesliček je i peklo. Některé děti se do něho prý i nakouknout bojí.

KYTICE ZE DŘEVA

„Malovala jsem si od malička, později jsem maminku (narozenou v roce 1910)

obdivovala, jak si zapisuje do sešitů různé citáty a básničky. Inspirují mne dodnes a ty její zápisky mám schované. A vyřezala jsem i čtyři obrazy podle básničky Jana Nerudy Dědova mísa. Je to pořád poučné, a navíc o dřevě,“ usmívá se s jiskrou v oku paní Andrlíková, i když ji zrak po osmdesátce slábne a dláta už do ruky nebere. „Pořád ale jezdím na kole. Je to už elektrokolo, abych se nenamáhala do kopce.“

S manželem před lety postavili velký dům, kde dnes bydlí syn se ženou. Vnučata už žijí ve svém. I když má v domě

Dědova mísa ve čtyřech obrazech – pod stříškou – je srdcová záležitost paní Andrlíkové.

V malém domku za velkým domem
i radost a fantazie přebývají.

stále k dispozici zázemí a svoji místnost, bydlí v zadní části zahrady, kde je úplný klid a dříve bývala kůlna, chlévy i kurník. V domku jak pro panenku, totiž pro babičku.

„Mám tu všechno po ruce a nic mi nechybí. Ani schody do podkroví, kam chodím ráda spát, mi ještě vůbec nevadí.“ Malá dílnička – ateliér je hned za dveřmi. S okny, kterými je vidět do celé zahrady.

Pohodu bydlení zvětšuje i ze dvou stran zastřešené zápraží s pohodlným posezením. ▶▶▶

Bettém Jiřiny Andrlíkové

Vlastně taková malá zahradní galerie – tentokrát celoroční. Delší stranu zdobí například dřevořezby inspirované všemi básněmi z Erbenovy Kytice!

PROSTÁ POETIKA PRO PŘIPRAVENÉ

Dveře do království naší hostitelky hlídá i kus kmene, který získal podobu lesního skřítky s fousy až na zem. „Dlouho jsem nevěděla, jak ho pojmenovat. Také jsem mu časem předělala celý obličej a přidala na hlavu vyřezané dubové listy. Až se jednou přijela podívat nějaká malá holčička, a jak ho viděla, tak zavýskla: Jé, Dubínek! A bylo to.

Pobavila mě i jiná holčička, když se se mnou dala do řeči při prohlížení zařízeného pokojíčku – venkovské kuchyně – s postavičkami. Že prý tam něco chybí. A já – jak to, vždyť je tam i nočníček pod postelí. A ona, že kamna. A proč tam teda mám komín?! Takže měla pravdu,“ umívá se naše hostitelka, ale dodává i další před-

Místo je tu i na obývaček.

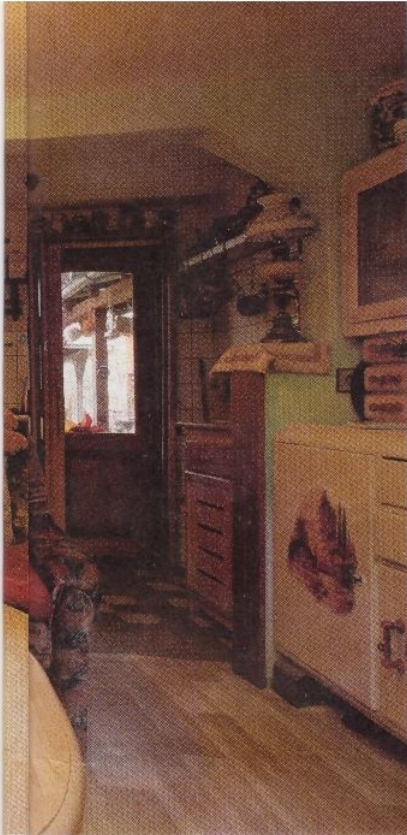
Dláta odpočívají na zasloužené policiče.

Vše potřebné poskytuje i kuchyňka s dalším zdrojem tepla domova.

Vyřezaná pohádka...

Od kamen u vstupu do domku se teplo rozlévá celým přízemím.

Odpočinkový a oblíbený kout s křeslem.

vánoční zážitek s malým návštěvníkem (někdy jich sem přijíždějí i plné autobusy) s méně poetickou dušičkou:

„Po dlouhé době tenkrát napadl hezký sníh a vytvořil krásné čepice na střechách chaloupek kolem Betlému. Najednou koukám, jak je ten kluk rukávem oprašuje. Když jsem ho chtěla od toho odradit, vůbec nereagoval. Tak jsem se s nadějí obrátila na jeho mámu a ta mi jen opáčila, že se mu to tak asi nelíbí... Stejně tak mi přijde líto, když pozoruji skupinku dětí, jak si zahradu neprohlížejí vlastníma očima, ale jen všechno fotí na mobily.“

MALOVÁNÍ S MISTRY I NA ZDI

Jako z moderní pohádky zní i vyprávění o tom, jak se z řidičky nákladáku a po-

Zastřešené zábradlí je venkovní galerií s místy k posezení a vše hlídá i Dubínek.

Nejnovější práce – A mám hotovo!

I dveře mohou být místem pro dřevorezbu a předání moudra: Vzpomínka je rájem, z něhož nikdo vyhnán býti nemůže.

„NEUDĚLALA BYCH JEDNU VĚC DVAKRÁT A KVŮLI PENĚZŮM UŽ VŮBEC NE.“

►►► sléze služebních aut okresního kulturního střediska stala někdy před padesáti lety malířkou.

„Vozila jsem mistry a akademické malíře na plenéry. Také jsem jim tam vozila obědy a přitom sledovala, jak malují a sama to také zkoušela...“ usmívá se při vzpomínce Jiřina Andrlíková s tím, že ještě před tím se ráda věnovala krosenkování – pletení v rámu. S užitým uměním měla úspěch u známých i u odborníků. „Malovali jsme na krásných místech v okrese Plzeň-jih.“

Radost sobě i ostatním dělala malováním na kameny, ale i výzdobou zdí obecního úřadu, školních zařízení nebo i dílen řemeslníků ze sousedství. Znájí ji tu všichni. Aniž by tím skromně myslela svoji tvorbu, dodává: „Máme tu hezky.“